

Niets aan de hand

Irene Verweij
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 978 9402134377
© Irene Verweij
www.lightworker-academy.nl
info@lightworker-academy.nl

Niets aan de hand

Irene Verweij

Mijn handen grijpen mis. Mijn vingertoppen slaan tegen de bruglegger aan. Hard val ik op de mat. Pijn schiet door de zijkant van mijn lijf heen. Zijn lach klinkt schamper. Als ik opkijk, zie ik hoe hij zich hoofdschuddend van me afdraait. Zijn blauwe Adidasjasje is verkleurd en hangt vormloos om zijn schouders. Ik kijk naar die misprijzende rug en voel hoe ik hem als een wilde kat wil bespringen, mijn nagels in zijn huid klauwen en openrijten, net zoals mijn handen door het vele trainen opengereten zijn. Ik zou. Ik wil. Mijn gedachten stotteren. Moeizaam kom ik overeind, stap de mat af. Ook hij draait zich om. Alsof hij zich gewaar is van mijn gedachten, kijkt hij me strak aan. De bewegingen in de turnzaal vallen stil. Ik kijk terug, zonder te ademen. Het is alleen hij en ik.

Het felle tl- licht weerkaatst in zijn brillenglazen; toch kan ik moeiteloos zijn ogen ontmoeten. Het is net als armpje drukken, schiet door me heen; het trillen van de armen, het spannen van de spierballen, de zwetende handpalmen tegen elkaar, de vingers in elkaar verstrengeld. Maar eigenlijk gaat het vooral over de verbetering waarmee gestreden wordt, om het recht van de sterkste. Vroeger drukte ik vaak armpje met mijn vier jaar oudere broer. Nu wil hij niet meer, omdat ik door mijn vele uren in de turnzaal onevenredig sterk ben geworden.

Hoewel de man tegenover mij drie keer zo oud en bijna twee keer zo lang is, weet ik dat ik moet winnen. Als hij wint, breekt er iets in mij wat niet gebroken mag worden. Nooit niet.

Ik moet hem verpletteren met mijn kracht. Ik moet hem iedere hoek van de zaal laten zien, want als ik dat niet doe, doet hij dat met mij.

De wereld versmalt tussen zijn en mijn ogen. Zijn blik is hard, koud. Een rilling trekt door me heen. Ik voel me misselijk worden. Ademhalen wordt steeds moeilijker. Ik moet op mijn lip bijten om het niet uit te gillen.

Ik ken zoveel kou niet, denk ik vertraagd, terwijl ik voel hoe deze bezit van me neemt. Het is alsof ijskoude tentakels me aanvreten; via mijn huid graaft het zich dieper mijn lijf in, het grijpt zich vast aan mijn organen. Als ik voel hoe zijn kou richting mijn hart gaat, deins ik geschrokken terug. Ik sla mijn ogen neer.

‘Schiet op, stuk vuil,’ zegt hij zonder dat zijn lippen bewegen.

Ik had zoveel mogen doen na deze vier woorden. Zo ontzettend veel. Behalve datgene wat ik deed.

Ree

De vrouw staat met haar rug tegen de muur van het huis aan de overkant; haar armen kruist ze beschermend voor haar hoofd. Zelfs vanachter het raam van de tweede etage kan ik zien hoe wit haar gezicht is. Het is bijna witter dan de sneeuw die op straat ligt. Haar man staat schreeuwend tegenover haar. Woest gebaart hij, zijn vuisten gebald, zijn lichaam gekromd, klaar voor de klap die hij ongetwijfeld gaat uitdelen.

De straat is donker, geen enkel raam behalve het mijne is verlicht. Ik sta en kijk terwijl mijn lichaam trilt. Mijn vuisten ballen zich en mijn adem gaat omhoog.

‘Vuile klootzak,’ sis ik tussen mijn tanden. ‘Hoe *durf* je...’

Mijn blik wordt wazig.

‘Bemoei je er niet mee,’ zegt iets in mij.

Hard sla ik met mijn vuist op het raam.

‘Het zijn je zaken niet,’ gaat de stem verder.

Ik sla nogmaals, zó hard dat ik bang ben dat het glas breekt.

De man blijft schreeuwen. De vrouw lijkt iets te zeggen. Misschien een excuus. Misschien probeert ze het onmogelijke uit te leggen. Haar opgeheven armen die ze voor haar gezicht houdt, laat ze niet zakken.

Ineens haat ik haar. Om haar kleinheid. Haar lafheid. Waarom verdedigt ze zich niet? Waarom beukt *zij* er niet op los? Hoezo krimpt ze ineen als een slachtoffer? Als ze boos is, kan ze hem flink raken.

Maar ze is niet boos, besef ik ineens. De vrouw is bang.

De aanblik is onverdraaglijk. Ik draai me om. Weg van het raam. Ik adem diep door en probeer mijn op hol geslagen hart tot rust te brengen. Als ik uiteindelijk mijn ogen weer opendoe, kijk ik de woonkamer rond. Ik ken de meubels; nog geen vier jaar geleden, vlak voordat we trouwden, hebben we die samen uitgezocht. Mijn gedachten glijden naar die zaterdag, waarop we alles in één keer aangeschaft hebben. Ik had alleen tijd geëist voor het bed. Ieder bed in de zaak moest uitgeprobeerd worden. Hoewel hij niet in de stemming was – dat was hij nooit – had ik hem iedere keer lachend aan zijn arm op het volgende bed getrokken en de vering uitgetest. Net zo lang totdat een winkelbediende er streng op wees dat de ballenbak bij de ingang was.

Een gil klinkt vanaf de straat.

Nog een.

‘Sla terug,’ zeg ik hardop. ‘Sla hem keihard op zijn bek!’

Anders doe ik het, denk ik er achteraan. Met liefde.

Ik zet een stap naar achteren. Mijn voet staat op het wollen tapijt dat onder de lage tafel ligt. Wat was ik destijds blij met dat tapijt. Ik had het – net als het bed- voor me gezien; we zouden daar samen op liggen; zoenen en seks hebben, elkaar lachend verhalen over vroeger vertellen. Over zijn verleden viel alleen niet te lachen. Maar dat wist ik toen nog niet. Had ik maar beter opgelet.

Geïrriteerd schud ik mijn hoofd. Onvoorstelbaar hoe vaak ik in mijn leven in penibele situaties beland, domweg omdat ik niet goed oplet. Je zou denken dat je daar op een gegeven moment van leert. Dat zou je zomaar kunnen denken.

Op straat stopt de man met schreeuwen. Zonder dat ik het gezien heb, weet ik zeker dat de vrouw zich niet verdedigd heeft. Ineengekrompen heeft ze de klappen geïncasseerd. Afschuw over zoveel zwakheid trekt door me heen. Misselijk word ik ervan.

Met ingehouden adem sta ik doodstil te luisteren naar het vervolg. Mijn blik houdt het halflege wijnglas dat op het lage tafeltje staat vast. Eerder die avond was mijn manlief boos naar boven gelopen. Na zijn vierde glas gulpten verwijten uit zijn mond. Het zijn altijd dezelfde verwijten. Ik had verwacht dat het me niet meer zou raken.

De stilte op straat voelt onheilspellender dan het schreeuwen. Ik zou me moeten omdraaien en naar het raam moeten lopen. Is de vrouw gevallen? Bloedt ze?

Eigen schuld, dikke bult, schiet door me heen. Had ze zich maar moeten verdedigen.

Misschien is ze dood. Misschien is ze met haar hoofd ongelukkig terechtgekomen op de onderste tree van de betonnen portiektrap. Als ik me in dat geval zou omdraaien en door het raam naar buiten zou kijken, zou ik een lijk zien liggen.

De kaars op de lage tafel gaat sissend uit. Er blijft niets anders over dan een plasje kaarsvet. Hoe kan het dat iets wat er zo-even was, in het niets verdwijnt?

‘Je hebt mooie ogen Sascha,’ zei mijn man toen we elkaar net kenden.

‘De ogen van een ree,’ voegde hij er glimlachend aan toe.

Soms vraag ik me af of hij dat echt gezegd heeft. Misschien wilde ik dat hij het zou zeggen. Of misschien heb ik het tegen hem gezegd. Zou zo maar kunnen.

Ik kan me de toon en de manier waarop hij naar me keek, met geen mogelijkheid meer herinneren.

Slaat daar een voordeur dicht? Ik spits mijn oren, vanaf de straat is geen geluid meer te horen. Ze zijn vast naar binnen gegaan, denk ik opgelucht. Hij heeft zijn excuses aangeboden en precies op dit moment vergeeft ze het hem. Het zal nooit meer gebeuren, belooft hij haar.

Nooit meer.

Ook de goed-maak-seks zal ze in stilte verdragen. Ik weet het zeker.

‘De trut,’ mompel ik en hoor hoe verbitterd het klinkt.

Ik pak het glas wijn en drink het in een teug leeg. Met een klap zet ik het glas terug. In mijn mond blijft droesem achter. De bittere zanderige smaak doet me goed.

Ik kijk op de klok, twaalf uur. Ik twijfel, maar dan loop ik de kamer uit, de trap op. Het is weer gaan sneeuwen. Witte vlokken dwarrelen vrolijk tegen het ongewassen raam.

De slaapkamerdeur staat op een kier. Vanuit de linkerkant van het bed klinkt gesnurk. Een gestrande walvis happend naar adem, mond open. Zacht schuif ik in het tweepersoonsbed. Het is kleiner dan ooit.

Lantaarnpaal

Het lot was het er niet mee eens dat wij elkaar leerden kennen, dacht ik terwijl ik een laatste blik op mijn horloge wierp. Hij was niet op komen dagen. Ik rekende mijn koffie af en besloot dat het tijd was om terug naar huis te fietsen.

Ineens stond hij naast me. Hij keek me aan. Stak zijn hand uit en stelde zich voor. Vol woorden blies hij het ongemak van het eerste contact weg.

Buiten verdween de zon. De stoelen van het terras werden hoog opgestapeld, tafeltjes aan een lang ijzeren snoer geketend.

Gefascineerd keek ik naar zijn mond, waar volzinnen uit rolden, veel verhalen over vrienden, mensen die ik niet kende, maar die ik misschien in latere dagen in donkere kroegen de hand mocht schudden.

‘Nog wat drinken?’ vroeg hij.

Ik knikte; ik kon wel wat ontspanning gebruiken in deze vreemde situatie, waarin we net deden alsof we elkaar kenden. Ik keek in zijn ogen, waar ik eerst tegen de glans van bier aanbotste. Daarachter lag iets anders, zag ik. Snel sloeg ik mijn ogen neer.

‘Zeg Sascha, draag je altijd dit soort kleding?’ vroeg hij terwijl hij zijn glas leegdronk.

Ik keek naar mijn blouse en mijn jaren 70 spijkerbroek, alsof ik mij niet meer herinnerde wat ik een paar uur tevoren zorgvuldig uitgekozen had.

Ik haalde mijn schouders op en lachte in het wilde weg.

Het is gek, bedacht ik, terwijl ik naar zijn pratende mond keek. Hij was niet de eerste man met wie ik afsprak, maar wel de eerste waarbij ik het onweerstaanbare verlangen ervaarde dichterbij te komen. In gedachten streek ik met mijn hand langs zijn wang. Zou hij dat toelaten? Waarom ik voor een troostend gebaar koos, wist ik niet. Misschien wilde ik die trieste blik uit zijn ogen verjagen. Of hem geruststellen. Kom maar, vanaf nu wordt alles anders. Ik ga jou wel gelukkig maken.

Toen we uren later om de rekening vroegen, schommelde de kroeg alsof we op volle zee waren. De houten vloer golfde woest.

Gebiologeerd volgde ik het deinen.

'Ready?' vroeg hij.

Ik hield me aan de barkruk vast en probeerde mijn hoofd rechtop te houden. Ik wankelde en even legde hij zijn hand op mijn onderrug. Het simpele gebaar echode door mijn lijf.

Lachend kropen we samen door het fluwelen gordijn dat voor de deur hing. Met een klap viel de deur achter ons dicht.

Fijne regen druppelde op mijn warme wangen. De nacht was al ver gevorderd. Verderop stond mijn fiets nonchalant tegen de lantaarnpaal.

'Het was gezellig,' zei ik met een stem die uit de bocht vloog.

Ineens schoot ik in de lach.

Vragend keek hij me aan.

'Nee, ik meen het,' gierde ik.

Toen de lach uiteindelijk hikkend verdween, durfde ik hem niet aan te kijken. Ik keek naar beneden. Naar zijn schoenen. Die waren lang geleden voor het laatst gepoetst, constateerde ik onzinnig. Stil stonden we gevangen onder het licht van de lantaarn. Verderop sloeg de Westertoren driemaal.

Toen ik eindelijk opkeek, zag ik zijn ongemak. Het glansde in zijn ogen en krulde om zijn mond.

Ik lachte naar hem om mijn plotselinge tranen te verbergen.

Ik pakte zijn hand. Trok hem naar me toe en gaf hem een zoen.

Ligt liefde niet vlak naast ontroering? dacht ik op het moment dat mijn lippen de zijne raakten.

Bijwoord

Het gesnurk van mijn man is het afgelopen uur niet minder geworden. Ik draai me op mijn rug en tuur naar de nok van het dak, vaag zichtbaar dankzij het licht van een straatlantaarn.

Ik denk terug aan de eerste keer dat we het huis bezochten. De benedenverdieping had gelijk goed gevoeld, alleen was de zolderverdieping niet wat ik hoopte. Het verlaagde plafond gaf me een beklemd gevoel. Pas toen we ontdekten dat de vloering weggebroken kon worden en de ruimte achter het plafond meters hoog bleek, kon ook ik 'ja' tegen het huis zeggen.

De strak wit gestuukte nok was heel mooi geworden. Er is genoeg ruimte om me heen om te kunnen ademen. Toch kan ik alleen plat op mijn rug slapen en voel ik me benauwd als ik op mijn zij lig. Sinds wanneer is dit eigenlijk zo? vraag ik me af. In gedachten hinkstapsprong ik terug in de tijd. Scènes die de laatste maanden getekend hebben, vallen over mij heen. Ik verstijf en probeer ze weg te duwen. 'Denk maar aan leuke dingen,' zei mijn moeder altijd als ik verdrietig was.

'Ik kan niet slapen,' fluister ik tegen hem.

Snurkend antwoordt hij.

'Geef me alsjeblieft een beetje van jouw slaap.'

Ik strek mijn hand naar hem uit.

'Slappend zijn we vast meer samen.'

Samen is maar een heel simpel woord, stel ik mezelf gerust, terwijl ik diep probeer door te ademen. Was het maar een bijwoord, huilt iets in mij. Ik trek het dekbed tot onder mijn kin op. Ik hoef maar één beweging te maken om zijn huid tegen de mijne te voelen. Het zou me gerust moeten stellen.

'Kom niet te dichtbij' staat op het uithangbord dat tussen ons in lijkt te hangen.

Waarom heb ik dat laten hangen? Waarom heb ik dat bord niet door het raam naar buiten gesmeten? Waarom hou ik mij aan spelregels, waar ik het niet mee eens ben?! Woest draai ik me op mijn zij. Mijn hart bonkt.

Mijn gedachten glippen terug naar vroeger; het kleine meisje in dat

turnpakje hield zich ook aan regels die iemand haar oplegde. Ook toen was er een voortdurende stroom van verwijten en boosheid. En ook toen kon ik niet zijn wie ik had kunnen zijn.

Maar, schiet het door me heen; ben ik dan als bezit dat moet zijn zoals de ander wil?

Ik kan bijna niet meer in bed blijven liggen als het antwoord zich aan mij opdringt. Alsof ik me brand aan die paar woorden, die echt een grammaticaal correcte zin vormen.

‘Ik liet het gebeuren.’ fluister ik in het donker.

Als puntje bij paaltje komt, sla ik mijn ogen neer en schik ik me in mijn lot.

‘Niet waar!’ schreeuwt het in mij.

Ik leg het altijd af tegen de ander. Is dat omdat die fysiek groter en sterker is?

Ik duw het dekbed van me af. Het verlangen uit bed te stappen, naar beneden te gaan en de waarheid met een glas wijn weg te spoelen is groot. Ik leg mijn hand op mijn buik en voel hoe de zachte huid ondanks de storm in mijn hoofd rustig op en neer beweegt.

Ik denk aan die nacht waar ik nietsvermoedend het huis binnenstapte. Ik had niet opgelet en niet gezien hoeveel lege flessen op het aanrecht stonden. Het gesprek ontspoorde meteen. De woede van de man tegenover me was zo intens, dat ik me alleen maar kon afvragen; wat heb ik je misdaan? Op welke dag, tijdens welke gebeurtenis ben ik geworden tot je ergste vijand? Ik kon alleen maar staren naar zijn gebalde vuisten. De kopstoot kwam daardoor onverwacht.

Ik ga rechtop zitten. De kou in de slaapkamer grijpt zich vast aan mijn bovenlijf. Door een kier in de gordijnen schijnt straatlicht naar binnen. Het is bijna een verademing te zien dat de wereld gewoon doordraait. In mijn leven lopen de dingen vaak geruisloos uit de hand, realiseer ik me ineens.

Had ik maar een regisseur die duidelijk ‘*cut*’ roept, waardoor het voor mij helder is dat een nieuwe scène gespeeld gaat worden. Dan kan ik de juiste kleding aantrekken, bijpassende make-up op mijn gezicht smeren en precies die zinnen zeggen, die nodig zijn voor dat *fucking happy end*.

Met een plof val ik in het kussen terug.

‘Ga nou slapen,’ zeg ik boos tegen mezelf. ‘Concentreer je op je ademhaling en laat die rotgedachten opflikkeren.’ Met een ruk trek ik

het dekbed omhoog.

Net als ik wil beginnen met tellen, schiet het door me heen dat het niet zozeer gaat over de fysieke kracht van de ander, maar dat het over kleinmaken van mezelf gaat. Ik word misselijk als ik verder denk en hoewel ik de gedachte tegen probeer te houden, davert die meedogenloos verder.

Ik maak me klein, weet ik ineens zeker; *ik maak me klein omdat ik hoop hierdoor minder klappen te krijgen.*